

Fäll jätten till marken igen!

Micael Nilsson

Se Goliat står där, så väldig och stor;
han hånar och hädar vår Gud.
De mäktiga bleknar, var kämpe blir svag,
och vågar ej knysta ett ljud.

För glömda och borta är fornstora da'r
med murar som föll, hav som vek.
Då sviker vår visshet, då krokmar vår tro,
för detta är inte en lek.

När liv står på spel, och när tro sätts på prov,
blir stora bekännelser små.
De modiga sånger vi sjöng hemmavid
blir snart, här vid stridslinjen, få.

*- Finns då ingen kämpe som tränats för strid?
Finns då ej ibland er en man?
Han växer. Vi krymper. Han är oss för stark.
Vi tystnar. Vi rodnar - i skam.*

*- Om så ingen annan ska jag ge mitt liv!
En ung man, för liten och klen.
- Du må vara stor, obese grad och stark,
men jag ska dig slå - med en sten.*

Och jätten han ler: *-Vem tror du att jag är?
Tror du att jag är blott en hund?
- Jag känner dig ej, men jag känner min Gud;
därför ska du dö om en stund.*

Patetiska odds, och en kamp utan strid;
ett vilddjur ska döda ett lamm.
Ett svärd mot en slunga, vasst stål mot en sten;
så färgas - av blod - grus och damm.

För jättar besegras med mod och med tro,
av människor som är alltför små;
som ängsliga, bävande, rädda - trots allt -
vet Gud vara större ändå.

- - -

Nu tidevarv kommit och tidevarv gått;
nu står han på nytt där som den
som hatar och hädar - så David - träd fram.
Fäll jätten till marken igen!